

TRILOGIJA SNEŽNI PAUK
Dženi Nimo

Biblioteka
Čarli

Naziv originala:
The Snow Spider Trilogy
Jenny Nimmo

Naziv knjige:
Trilogija Snežni pauk
Dženi Nimo

Copyright © 1986, 1987, 1989 Jenny Nimmo
Copyright © 2008 za Srbiju ID Leo commerce, Beograd

Ova publikacija u celini ili u delovima ne sme se umnožavati, preštamovati ili prenositi u bilo kojoj formi ili bilo kojim sredstvom bez dozvole autora ili izdavača, niti može na bilo koji drugi način ili bilo kojim drugim sredstvom biti distribuirana ili umnožavana bez odobrenja izdavača. Sva prava za objavljivanje ove knjige zadržavaju autor i izdavač po odredbama Zakona o autorskim pravima

Urednik:
Nenad Perišić

Prevod:
Irina Vujučić

Lektor i korektor:
Jelena Dimitrijević

Prelom:
Jart, Beograd

Korice:
Pintor Project

Za izdavača:
Nenad i Slađana Perišić

Izdavač:
ID Leo commerce, Beograd

Plasman:
ID Leo commerce, Beograd
Generala Mihajla Nedeljkovića 65/2
011/227-2077, 011/2166-712, 011/2166-714, 063/507-334

E-mail:
nesaperisic@gmail.com
info@leocommerce.co.yu
www.leo.rs

Štampa:
Tercija, Bor

Tiraž:
1000

ISBN 978-86-7950-035-9

TRILOGIJA
SNEŽNI
PAUK

Džeri Nimo

Leo commerce, 2008.

SADRŽAJ

Sne`ni pauk
Emlinov mesec
Kestenjasti vojniki

SNEŽNI PAUK

Za Dejvida

SADRŽAJ

1. Pet poklona	11
2. Arijanven	25
3. Devojčica u mreži	39
4. Srebrni brod	52
5. Eirlis	66
6. Davljenje	79
7. Polomljeni konj	91
8. Zamka	104
9. Povratak	117

PRVO POGLAVLJE

Pet poklona

Gvinu je baka dala pet poklona za rođendan, za njegov deveti rođendan. To su bili veoma neobični pokloni i, da Gvin nije bio dečak kakav jeste, možda bi bio razočaran.

„Srećan rođendan!“, reče njegova baka izvrnuvši korpu.

Gvin pogleda predmete na kuhinjskom podu, od kojih nijedan nije bio umotan u šareni rođendanski papir; komad morske trave, žuti šal, limena frula, iskrivljeni metalni broš i mali polomljeni konj.

„Hvala ti, Nen!“, reče Gvin, oslovivši svoju baku imenom koje je najviše volela.

„Vreme je da otkrijemo da li si čarobnjak, Gvidione Gvine!“, reče baka.

„Čarobnjak?“, upita Gvin.

„Vreme je da se setiš svojih predaka: Mata, gospodar Gvineda, Gvidiona i Gilfatvija!“

„Koga?“

„Čarobnjaka, dečko! Živelu su ovde, u ovim planinama, pre možda hiljadu godina, i mogli su da urade

sve šta su hteli, da pretvaraju ljude u orlove a vojnike u prah, mogli su da ostvare sve snove, a možda ćeš to moći i ti!“

U posebnim prilikama baka je često govorila posebne stvari. Gvin nije mogao da smisli šta da odgovori.

„U ovoj kući vlada bol sve od kad je tvoja sestra... otišla“, reče baka, „bol zbog praznine. Potrebna ti je pomoć. Ako si nasledio moć Gvidiona, moći ćeš da je upotrebiš da dobiješ ono što ti srce želi.“ Ona se okrenu na peti. „Ne ostajem na užini!“

„Tek što smo doručkovali, Nen!“

„Bez obzira...“ Ona hitro ode niz hodnik i kroz otvorena ulazna vrata, dok joj je crna kosa svetlucala na zlačanoj izmaglici koja se nadvila nad baštu, u haljini šarenoj kao cveće koje je u gomili raslo oko kapije. Onda se osvrnula i doviknula: „Predaj ih vetru, Gvidione Gvine, jedan po jedan, i onda ćeš videti!“

Gvin odnese poklone u svoju sobu i spusti ih na sims. Izgledali su kao stvari najmanje potrebne jednom čarobnjaku.

„Šta li je sad smislila?“ On počesa glavu. Sa svog maleckog prozora na tavanu mogao je da vidi kako se Nen udaljava niz planinsku stazu. „Putuje prebrzo za jednu baku“, promrmlja Gvin. „Ako su moji preci bili čarobnjaci, zar to onda ne znači da je ona veštica?“

Glas njegovog oca zagrme uz stepenice. „Jesi li završio s pilićima, Gvin? Subota je. Šta je s kapijom? Ovce će ponovo ući u baštu. Je li to bila tvoja baka? Zašto nije ostala?“

Gvin nije odgovorio ni na jedno od tih pitanja. On pokupi Nenine poklone, stavi ih u fioku i siđe u prizemlje. Njegov otac je bio napolju, sada je vikao na krave izvodeći ih niz stazu ka pašnjaku.

Gvin uzdahnu i navuče čizme. Baka ga je zadržala, ali ipak se setila njegovog rođendana. Njegov otac nije čak ni želeo da se seti. Subotom nije bilo odmora za Gvina. Nije bilo vremena za fudbalske utakmice, za vožnju bicikla do grada. On je bio jedina pomoć koju je njegov otac imao na farmi, i vikendi su bili dani da nadoknadi sve poslove koje nije obavio tokom nedelje.

Trudio se da ne razmišlja o Betan, svojoj sestri, dok je bacao kukuruz kokoškama i tražio jaja u kokošinju. Ali kada je otišao da pregleda kapiju, nije mogao da zaboravi.

Iza bujnih jesenjih krasuljaka, bokor belog cveća stajao je šćućuren u dnu kamenog zida. Betan ga je donela iz šume i posadila tu, na bezbednom mestu od vetrova koji su duvali planinom. Možda je, čak i tada, znala da je jednog dana više neće biti, i htela da im ostavi nešto po čemu će je se sećati.

„Gvin, imam nešto za tebe.“ Njegova majka je bila nagnuta kroz kuhinjski prozor.

„Tata kaže da moram da odem do kapije!“

„Uradi to kasnije; rođendan ti je, Gvin. Dođi da vidiš šta imam za tebe!“

Gvin ispusti svoju kutiju sa alatom i otrča unutra.

„Tek što sam ga umotala“, izvini se njegova majka. „Je l' ti Nen donela nešto?“

„Da. Mislio sam da su svi ostali zaboravili.“

„Naravno da nismo. Sinoć sam bila mnogo zauzeta. Nisam mogla da nađem papir. Izvoli!“ Njegova majka pruži nešto veoma malo, umotano u sjajni, zeleni papir.

Gvin uze poklon, primetivši da je zeleni papir poprskan zlatnim zvezdama.

„Specijalno sam odabrala papir.“ Gospođa Grifits se nervozno osmehnu.

„Oho!“ Gvin pocepa papir i otkri crni sat u providnoj plastičnoj kutiji. Umesto brojeva, sitni crni meseci su okruživali tamno lice sata i, dok ga je Gvin pomerao, kazaljke su svetlucale kao zvezde padalice.

„O, hvala ti, mama!“ Gvin privi kutiju na grudi, a slobodnom rukom zagrlji majku oko vrata.

„To je od nas oboje, Gvin. Od tate i mene.“

„Da, mama“, reče Gvin, iako je znao da njegova majka ne govori istinu. Otac mu nije davao poklone.

„Znala sam da će ti se svideti; uvek gledaš zvezde, smeško moj. Stavi ga na ruku.“

„Naravno. Ovo je bolji poklon za jednog čarobnjaka. Nen mi je dala tako čudne stvari.“

Njegova majka se odmaknu od njega. „Kakve stvari? Kako to misliš: čarobnjak? Je l' ti Nen opet punila glavu glupostima?“

„Dođi da vidiš!“ Gvin povede svoju majku na tavan i otvori gornju fioku. „Evo!“ On pokaza na stvari koje mu je Nen dala.

Gospođa Grifits se namršti na pet predmeta koji su ležali u redu na Gvinovoj beloj školskoj košulji. „Šta li joj to sad znači? Ne volim što ti priča takve stvari.“ Ona podiže slomljenog konja.

„Nema uši, mama“, primeti Gvin, „ni rep. Zašto mi je dala polomljenog konja?“

„Bog će ga znati!“ Njegova majka primaknu konja sebi i pogleda u mali privezak koji mu je visio oko vrata. „Na velškom je“, reče ona, „ali to nije rukopis tvoje bake. Veoma se slabo vidi. *'Dim hon!'* Mislim da to piše. *'Ne ovo!'*“

„Šta to znači, mama, *'Ne ovo!'*? Zašto mi ga je dala ako ne smem da ga koristim?“ Njegova majka odmahnu glavom. „Nemam pojma zašto Nen radi ono što radi.“

„Rekla je da je vreme da vidimo da li sam čarobnjak, kao moji preci.“

„Ne obraćaj mnogo pažnje na svoju baku“, reče gospođa Grifits umorno. „Sve je starija, i mnogo mašta.“

„Kosa joj je crna“, podseti je Gvin.

„Kosa joj je crna, ali njene oči ne vide stvari kao nekada!“ Mama podiže žuti šal. „A ovo? Je l' ti Nen dala i ovo?“

„Da. Betanin je, je l' da?“

Njegova majka se namršti. „Nestao je zajedno s njom. Sigurno ga je nosila one noći kada je otišla, ali policija ništa nije pronašla sutradan ujutru, baš ništa. Kako je to čudno! Ako ga je Nen pronašla, zašto nije rekla?“ Ona primače šal licu.

„Oseća se miris cveća“, reče Gvin. „Sećaš se? Sušila je ruže i stavljala ih na svoju odeću.“

Njegova majka vrati šal nazad u fioku. „Nemoj sada da pričaš o Betan, Gvin“, reče ona.